

Top Halachic Misconceptions

1. שולחן ערוך יורה דעה הלכות בשר בחלב סימן פט סעיף א

אכל בשר, אפילו של חיה ועוף, לא יאכל גבינה אחריו עד שישהה שש שעות. ואפילו אם שהה כשיעור, אם יש בשר בין השינים, צריך להסירו. והלועס לתינוק, צריך להמתין. הגה: ואם מצא אחר כך בשר שבין השינים, ומסירו, צריך להדיח פיו קודם שיאכל גבינה (הר"ן פכ"ה). ויש אומרים דאין צריכין להמתין שש שעות, רק מיד אם סלק ובירך ברכת המזון, מותר על ידי קנוח והדחה (תוס' ומרדכי פכ"ה והגהות אשיר"י והג"ה מיימוני פ"ט דמ"א וראבי"ה). והמנהג הפשוט במדינות אלו, להמתין אחר אכילת הבשר שעה אחת, ואוכלין אחר כך גבינה. מיהו צריכים לברך גם כן ברכת המזון אחר הבשר (ע"פ הארוך והגהות ש"ד), דאז הוי כסעודה אחרת, דמותר לאכול לדברי המקילין. אבל בלא ברכת המזון, לא מהני המתנת שעה. ואין חילוק אם המתין השעה קודם ברכת המזון, או אחר כך (ד"ע ממהרא"י ולאפוקי או"ה). ואם מצא בשר בין שיניו, אחר השעה, צריך לנקרו ולהסירו (ד"ע ממשמעות הר"ן הנ"ל). ויש אומרים דאין לברך ברכת המזון על מנת לאכול גבינה (ארוך בשם מהר"ח), אבל אין נזהרין בזה. ויש מדקדקים להמתין שש שעות אחר אכילת בשר לגבינה, וכן נכון לעשות.

2. שו"ת יחווה דעת חלק ד סימן מא

שאלה: מי שאכל בשר, שעל פי הדין צריך לשהות שש שעות כדי שיהיה מותר במאכלי חלב, אך כעבור שעה שכח ובירך על מאכלי חלב, האם רשאי הוא לטעום כל שהוא כדי שלא תהיה ברכתו לבטלה?
..... וכתב בספר זבחי צדק (סימן פ"ט אות י"א), שאף על פי שאנחנו קבלנו הוראות מרן, וצריכים לשהות שש שעות בין בשר לחלב, מכל מקום לצורך חולי קצת נראה פשוט שיש להתיר לאכול מאכלי חלב שעה אחת לאחר סעודת בשר. ושכן פסק בחכמת אדם. ע"כ. וכן פסק הגרי"ח בבן איש חי (פרשת שלח לך אות י"א). וראה עוד בשו"ת חתם סופר (חיו"ד סימן ע"ג), ובשו"ת שואל ונשאל (חיו"ד סימן נ"ח). ולפי זה נראה שמאחר שדעת הרמב"ם בתשובה (סימן פ"ד) שאיסור ברכה לבטלה הוא מן התורה, כמו שנאמר לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא, וכמו שדרשו חז"ל בברכות (דף ל"ג ע"א), וכן דעת הגאונים, וכן פסק מרן בשולחן ערוך (סימן רט"ו), יש להעדיף בנידון זה לטעום כל שהוא ממאכלי חלב כדי שלא תהיה ברכתו לבטלה. ואפילו לדברי התוספות (ראש השנה ל"ג ע"א) וסיעתם שסוברים שאיסור ברכה לבטלה הוא רק מדרבנן, וקרא אסמכתא בעלמא הוא, מכל מקום מכיון שלגבי איסור אכילת בשר וחלב שלא בסעודה אחת אין האיסור ברור, שהרי הוא שנוי במחלוקת הראשונים הנ"ל, ואילו לגבי איסור ברכה לבטלה הוא איסור ודאי שיש לו גם כן סמך מן התורה, אין ספק מוציא מידי ודאי, ויש להעדיף בנידון זה לטעום כל שהוא כדי שלא תהיה ברכתו לבטלה. וכן מצאנו כיוצא בזה להרמ"א בהגה, (א"ח סי' רע"א סעיף ה'), שאף על פי שאסור לטעום כלום לפי ההבדלה על הכוס במוצאי שבת, אם שכח ובירך המוציא על הפת קודם שהבדיל, יטעם תחלה כדי שלא תהיה ברכתו לבטלה, שהרי אין מבדילים על הפת.

3. שולחן ערוך יורה דעה הלכות הכשר וטבילת כלים סימן קכ סעיף ח

הגה: אבל הראשון יז אסור להשתמש בו לצרכי סעודה, אפילו דרך עראי, בלא טבילה, אף על פי שלקחו לצורך קלפים (ד"ע ואו"ה). וכן אם קנאו ישראל השני מן הראשון לצורך סעודה, צריך טבילה גבי השני

4. חכמת אדם שער איסור והיתר כלל עג סעיף כ

כ אם נשתמש בכלי קודם שטבלו לא נאסר המאכל ומכל מקום אפילו בישראל בו מאה פעמים צריך לטבול אותו:

5. ס' טבילת כלים עמ' נז-ח

ש"ת מנחת יצחק ח"ה סי' לב אות א, לפי המבואר בגידולי טהרה וי"ז, ומטעם דהוי תשמיש ארעי ולא הוי כלי תשמיש; ואע"ג דקו"ל דאפי' תשמיש ארעי אסור בלא טבילה, היינו היכא דראוי עכ"פ לתשמיש קבע, משא"כ זה, וגם אינם מקבלים טומאה למבואר ברמב"ם ה' כלים פ"ה ה"ז דק"ן שהוא משתמש בה ומשליכה אינה מקבלת טומאה, והטעם, דלא הוי כלי רק כשנעשה להשתמש בו תדירות, אבל לא כשנעשה להשליכו תיכף, ולצרף את שיטת השב יעקב דפוטר מטבילה בכלים שאינם מקבלים טומאה פשיטא דיל דאי' טבילה, ואף לכתחילה, ומכ"ש שכבר נהגו כן, וכן עמא דבר שלא לטבול, ע"כ. וכ"כ בשו"ת הלכת יעקב ח"ג סי' קטו, ומטעם דאין על כלים אלו שם כלי לקבלת טומאה כיון דעומדים להזרק לאשפה (כמבואר במשניות כלים פ"ז מ"ה ובר"ש שם וברמב"ם הלכות כלים פ"ה ה"ז דבחושב לאכול מה שבתוכו ולחרקו טהור), ה"ה דאין עליהם שם כלי לענין טבילת כלים, ומנהגן של ישראל תורה, ועע"ש בשולי הגליון דאף שאפשר להשתמש כמה פעמים אם רצונו בכך, כיון דאין דרך כלל להשתמש בהם פעמיים, דמי שפיר להא דתנן בכלים שם, ואינו מקבל טומאה, ע"כ. ועי' כן גם בספר שרגא המאיר סימן נה אות ב דמהטעם הנ"ל, לא הוי כלי לנטילת ידים, והביא מהרב מסאטמאר שליט"א דה"ה שאין לעשות קידוש בהם, ע"כ (ועי' בשו"ת אגרות משה א"ח ח"ג סי' לט, לענין כוס מנייר שהוא רק לשעה לפעם אחת ואין לו חשיבות אינו ראוי לבהמ"ז ולקידוש, אך כשליכא כוס אחר אולי יש להקל, עכ"ד). והנה למבואר מכל הנ"ל — וכן לפי מה דמשמע מהתוספתא המובאת בריש שם ומחרמב"ם הנ"ל — משמע, דהיינו כשבדעתו לזרוק לאחר שימוש זה, אבל אם רק לאחר שימוש נוסף לא מקרי ארעי וחייב טבילה, ויש לע"ע בזה.

שוב ראיתי במאסף לתורה והוראה הוברת ב עמוד 40, דכתב הגר"מ פיינשטיין שליט"א: עיין ברמב"ם רפ"כ מכלים שכתב דטעם כלים מלפ"ת ואתרוג ודלעת יבשים שטהורים, לפי שאי אפשר שיעמדו אלא זמן מועט, משמע אף ששייך להשתמש בהם איזה פעמים אבל אין מתקיימים כדרך כלי טהורים וכו', חזינן דבלא מתקיימין אלא זמן קצר אף שישתמשו בהם איזה פעמים אינם מקבלים טומאה, וא"כ כלים אלו שא"א להשתמש בהם אף לפי הדחק

רק ב' וגי' פעמים אינם מקבלים טומאה — ורק אם אפשר להתקיים הרבה זמן אך בשביל הזול אין משתמשין מסתבר דמקבל טומאה — וממילא אפשר דאינם צריכים טבילה, עכ"ד. ועי' מ"ש הרב אלימלך בלוט במאסף הנ"ל: דהכלי בטל למאכל, וכדמצינו לגבי מע"ש שנקנה עם כליו (וע"ש שכתב להלק: דהיינו דוקא היכא שיש צורך בכלי שא"א בלא הכלי, אבל בכלי כזה הממולא בממתקים שאינם צריכים בדוקא לכלי הזה, כיון שהם כרוכים בניירות שיכולים לעמוד כמו שהם, אינו נחשב כשומר למאכל ונידון ככלי לחייבו בטבילה אם נעשה ע"י גוי). וסיים שם: דאע"פ דנראה להתיר אפילו להשתמש בהן יותר מפעם הראשון — מדנעשו להשתמש בהן רק פעם אחת ואם הבע"ה ישראל קובעם לכלי נמצא הוא העושה הכלי וממילא פטורים מטבילה — מ"מ נוטה הדבר דאי משתמש בהם פעמים רבות, אגלאי מילתא דלכלי עביד וממילא דומה לסתם כלי דבעי טבילה קודם שיכול להשתמש בו — אפילו בפעם הראשון — דסוף סוף אין חילוק ביניהם אלא באיכות המתנת, ובכ"ה דניהא ליה השתמשותו אחשביה לכלי לחייבו בטבילה, דלא גרע מהא דכתב הרא"ש ריש פרק כל שעה

6. שולחן ערוך אורח חיים הלכות שבת סימן רצא סעיף ה

צריך לעשותה בפת; (כג) וי"א שיכול לעשותה בכל מאכל העשוי (כד) מאחד י מחמשת מיני דגן; וי"א שיכול לעשותה בדברים שמלפתים בהם הפת כבשר ודגים, אבל לא בפירות; וי"א דאפילו בפירות יכול לעשותה. וסברא ראשונה עיקר, שצריך לעשותה בפת א"כ הוא שבע ביותר

7. מגן אברהם סימן רצ

אין להניח הדרשה עבור סעודה ג' כדאי' במד' משלי בפ' אשת חיל שמתו בניו של ר"מ מאותו החטא [רוקח] וצ"ל שהדרשה תהא להורות לעם את חקי האלהים ואת תורותיו ולהכניס יראת שמים בלבבם ולא כמו שנהגין עכשיו,

8. מגן אברהם סימן תמד

ובשל"ה כ' בשם הזוהר שרשב"י ה' עוסק בתורה במקום סעודה שלישית

9. תלמוד בבלי מסכת חולין דף כז עמוד א

שחיטה מן הצואר נמי גמרא.

10. שולחן ערוך אורח חיים הלכות בציעת הפת, סעודה, וברכת המזון סימן קסו סעיף א

יש אומרים שא"צ ליזהר מלהפסיק בין נטילה להמוציא, (ב) ויש אומרים שצריך ליזהר, (ג) ב וטוב ליזהר. (ד) ואם שהה (ה) כדי הלוך כ"ב אמה, מקרי הפסק

11. משנה ברורה על שולחן ערוך אורח חיים הלכות בציעת הפת, סעודה, וברכת המזון סימן קסו

(א) שא"צ ליזהר וכו' - דמה דאמרינן בש"ס [ברכות נ"א] תיכף לנט"י סעודה ס"ל דהיינו שלא יתעסק בינתיים באיזה עסק או [א] מעשה עד שיסיח דעתו [ב] או בשיחה הרבה דמביא לידי היסח הדעת [אפילו אם [ג] היה בד"ת] אבל אם יושב בטל ואינו עושה בינתיים שום מעשה אף ששוהה הרבה [ד] או אפילו משיח מעט אין לחוש כיון שהשלחן ערוך לפניו ודעתו לאכול מיד לא מסיח דעתו:

(ב) וי"א שצריך ליזהר - אפילו בשהיה לחוד כדלקמיה וכ"ש שלא לדבר בינתיים [ה] אפילו שיחה מועטת [ו] ואפי' בד"ת חשיב הפסק לדידהו וצריך ליזהר לבד מהדברים שהם לצורך סעודה דמותר להפסיק לכו"ע:

(ו) ודע דעיקר דין תכיפה המוזכר בסימן זה הוא רק מצוה לכתחלה אבל בדיעבד [יב] אפילו שהה הרבה [יג] או הפסיק בינתיים אין צריך לחזור וליטול ידיו כל שלא הסיח דעתו בינתיים משמירת ידיו:

12. שולחן ערוך אורח חיים הלכות בציעת הפת, סעודה, וברכת המזון סימן קפד סעיף ה

(טז) עד אימתי יכול לברך, עד שיתעכל המזון שבמעיו; וכמה שיעורו, כל זמן שאינו רעב מחמת אותה אכילה, ומשעה שהתחיל להיות רעב, אף על פי שלא נתעכל עדיין לגמרי, כנתעכל לגמרי דיינין ליה; וכן נמי לענין אכילת פירות ושתיית יין, אם אינו רעב ולא צמא ותאב לאותם פירות, יברך, אם אינו יודע לשער אם נתעכלו.

12. פסקי תשובות שם

ט. שם: וכמה שיעורו, כל זמן שאינו רעב מחמת אותה אכילה, ומשעה שהתחיל להיות רעב אע"פ שלא נתעכל עדיין לגמרי, כנתעכל דיינין ליה. וכבר כתבו האחרונים³⁵ שקשה לשער שיעור מדויק בזה, כי כאמור בשו"ע ששיעור עיכול אין הכוונה לסוף עיכול אלא לתחילת עיכול, ואין טבעיות בני אדם שיה לענין הזמן מתי שמתחיל להיות רעב, וגם תלוי בכמות האוכל שאכל, וכמו שציין במשנ"ב (סק"כ). ולכן יש לדעת כי מסקנת הדברים לענין סעודת פת או מיני מזונות כן הוא:

אכילתו ודאי³⁷ יברך ברכה אחרונה.
עבר ששה שעות מסוף אכילתו בלי לאכול ולשתות כלום, כודאי אין³⁸ יכול לברך ברכה אחרונה לכל הדיעות (ואם אכל או שתה בתוך זמן זה - עיין להלן אות י"ב).
בין 72 דקות לשש שעות - אם³⁹ בטוח שעדיין שבע ואינו מרגיש רעבון לאכול, יברך, ואם רעב הוא גכבר עברה אצלו כל הרגשת השובע עקב אכילתו, לא יברך, ואם מסופק - ישתדל לאכול עוד כזית (ואם לא הסיח דעתו עדיין מאכילה לא⁴⁰ יברך ברכה ראשונה על אכילת הזית) ואח"כ יברך לאחריה. ואם אין באפשרותו לאכול עוד כזית - לענין ברכת המזון על פת שהוא מן התורה יברך⁴¹ ויסמוך על הפוסקים⁴² דעד ששה שעות עדיין לא עבר זמן עיכול.

13. שולחן ערוך אורח חיים הלכות בציעת הפת, סעודה, וברכת המזון סימן קפב סעיף א

יש שאומרים שברכת המזון (א) טעונה כוס אפילו ביחיד, וצריך לחזור עליו, (ב) א ולא יאכל אם אין לו כוס לברך עליו אם הוא מצפה ואפשר שיהיה לו, אפילו אם צריך לעבור זמן אכילה אחת; ולפי זה (ג) אם שנים אוכלים יחד צריך לקחת כל אחד כוס לברכת המזון. וי"א שאינה טעונה כוס אלא בשלשה; ויש אומרים שאינה טעונה כוס כלל, אפילו בשלשה. הגה: ומ"מ מצוה (ד) מן המובחר לברך על הכוס (ר"ן פרק ערבי פסחים).

14. משנה ברורה סימן קפב ס"ק ד

(3)

(ד) מן המובחר וכו' - ר"ל דאף לדעה זו שאין טעון כוס כלל היינו שאין בה חיוב אבל כו"ע מודים דמצוה מן המובחר לברך על הכוס [א] אם יש לו יין בביתו. והנה המחבר לא הכריע בין הדעות ודעת רש"ל וב"ח להחמיר דבהמ"ז צריך כוס מדינא [ב] ומנהג העולם להקל בזה כדעה השלישית שלא לחזר אחר כוס אם לא כשיש לו יין או שאר משקין דהוא חמיר מדינה בביתו דאז בודאי מצוה מן המובחר לכו"ע לברך על הכוס וכו"ל ודוקא כשהוא בזימון שלשה אבל לענין יחיד [ג] מקילים כמה אחרונים לגמרי

לא הקפידו על כך, ואף שהיין מצוי מ"מ כיון שלרבים קשה⁶ לשתות יין מחמת כבוד לאחור האכילה או שמרדימו או שאינו סובלו וכדו', לכן הקילו⁷ בזה.

אך כל זה הוא לימוד זכות למנהג שנשחרש שאין מקפידין לברך על הכוס, אבל בודאי⁸ במדינות שהיין מצוי ובזול ראוי כל ירא שמים לברך על הכוס כשיש זימון והעושה כן יתברך מן השמים.

אמנם ביחיד אין נוהגים לברך על הכוס כלל, כי סמכין על דברי הזוה"ק (תרומה קס"ח:): "דכוס של ברכה לא הוי אלא בתלתא", וכן הוא בבה"ט (סק"א) בשם האר"י ז"ל שיחיד לא יברך על הכוס. אם כי היו יחידים מגדולי הדורות⁹.

15. פסקי תשובות שם

אמנם מנהג העולם שאין² מקפידים לברך על הכוס בימות החול שלא בסעודות מצוה אפילו כשיש שלשה או עשרה, ואין מקפידין על כך אלא בשבת ויו"ט או בסעודות מצוה, וטעמי בעי.

ועפ"י דברי הפוסקים נראה דכיון דמסקנת המג"א³ ושאר האחרונים כפי הדעה השלישית שבשו"ע שאין חיוב לברך על הכוס אלא הוא מצוה מן המובחר, ובמשך כל הדורות לא⁴ היה היין מצוי בהרבה ממקומות מושבותיהם של יהודים, ואף שהיה יין בבית היה⁵ מועט ויקר והיו שומרים אותו למצות קידוש והבדלה, לכן

15. ערוך השולחן אורח חיים הלכות ב' כו' המזון סימן קפב סעיף ג

אך העשירים ששותים שכר בכל סעודה וודאי דלהם נאה לברך על הכוס והשומע יתברך מן השמים:

16. תלמוד בבלי מסכת חגיגה דף טז עמוד א

כל המסתכל בשלשה דברים עיניו כהות: בקשת, ובנשיא, ובכהנים. בקשת - דכתיב כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם הוא מראה דמות כבוד ה', בנשיא - דכתיב + במדבר כ"ז+ ונתת מהודך עליו. המסתכל בכהנים בזמן שבית המקדש קיים, שהיו עומדין על דוכן ומברכין את ישראל בשם המפורש.

17. רש"י מסכת חגיגה דף טז עמוד א

ומברכין את העם בשם המפורש - שהשכינה שורה על קשרי אצבעותיהם.

18. רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק יד הלכה ז

כשהיו הכהנים מברכין את העם לא יביטו בעם ולא יסיחו דעתן אלא יהיו עיניהם כנגד הארץ כעומד בתפלה, ואין אדם רשאי להסתכל בפני הכהנים בשעה שהן מברכין את העם כדי ה שלא יסיחו דעתם, אלא כל העם מתכווין לשמוע הברכה ומכוונים פניהם כנגד פני הכהנים ואינם מביטים בפניהם.

19. ביאור הלכה סימן קכח

כתב בספר חרדים מ"ע לברך כהן את ישראל שנאמר כה תברכו את בני ישראל וישראל העומדים פנים כנגד פני הכהנים בשתיקה ומכוונים לבם לקבל ברכתם כדבר ה' הם נמי בכלל המצוה עכ"ל והביאווה האחרונים:

20. שולחן ערוך אורח חיים הלכות נשיאת כפים ונפילת אפים סימן קכח סעיף כג

בשעה שהכהנים מברכים העם, לא יביטו ולא יסיחו דעתם, אלא יהיו עיניהם כלפי מטה כמו שעומד בתפלה; והעם יכוונו לברכה, ויהיו פניהם כנגד פני הכהנים, ולא יסתכלו בהם. הגה: וגם הכהנים לא יסתכלו בידיהם; על כן נהגו לשלשל הטלית על פניהם וידיהם חוץ לטלית; ויש מקומות שנהגו שידיהם בפנים מן הטלית, שלא יסתכלו העם בהם (ב"י).

21. שולחן ערוך אורח חיים הלכות תפילין סימן לח סעיף ג

(י) נשים ועבדים פטורים מתפילין, מפני שהוא מצות עשה (יא) <א> שהזמן גרמא. הגה: ואם (יב) הנשים רוצין להחמיר על עצמן, (יג) ג <ב> מוחין בידם (כל בו).

22. תרגום יונתן דברים פרק כב פסוק ה

(ה) לא יהיה גולין דציצית ותפילין דהינון תקוני גבר על איתא

23. תלמוד בבלי מסכת עירובין דף צו עמוד א

דתניא: מיכל בת כושי היתה מנחת תפילין ולא מיחו בה חכמים

24. שולחן ערוך אורח חיים הלכות נשיאת כפים ונפילת אפים סימן קלד סעיף ב

(ח) מראה (ט) פני כתיבת ס"ת לעם העומדים לימינו ולשמאלו, ומחזירו לפניו ולאחריו, שמצוה על כל אנשים ונשים לראות הכתב ולכרוע, (יב) ולומר: [ו] וזאת התורה וכו' תורת ה' תמימה וכו'.

25. פסקי תשובות שם עמ' קו

ויש שנוהגין להצביע באצבע הזרת לעבר הס"ת שכשאומרים וזאת התורה ולנשקה, ומקורו קדמון [מעם לועז פר' כיתבוא], ויש הנוהגים לאחוז את ציציות הטלית ולהראות נגד הס"ת ולנשק הציציות, וכל אחד יחזיק במנהגו הטוב.

26. משנה ברורה סימן קלא ס"ק ג

ונוהגים לכסות הפנים בבגד ולא די כיסוי היד שנופל פניו עליה לפי שהיד והפנים גוף אחד הם ואין הגוף יכול לכסות את עצמו [מ"א]:

27. שולחן ערוך אורח חיים הלכות נשיאת כפים ונפילת אפים סימן קלא סעיף ח

הגה: וכן אסור לכל אדם ליפול על פניו בפשוט ידים ורגלים, אפי' אין שם אבן משכית (הגהות אשירי סוף פ' תפלת השחר וריב"ש סי' תי"ב); אבל אם נוטה קצת על צדו, מותר אם אין שם אבן משכית; וכן יעשו ביו"כ, כשנופלין על פניהם, אם יציעו שם עשבים כדי להפסיק בין הקרקע, וכן נוהגין (מרדכי).

28. רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ו הלכה ז

במה דברים אמורים בשאר (הארצות) אבל במקדש מותר להשתחות על האבנים שנאמר בארצכם בארצכם אי אתם משתחווים על האבנים אבל אתם משתחווים על האבנים המפוצלות במקדש, ומפני זה נהגו כל ישראל להציע א מחצלאות בבתי כנסיות הרצופות באבנים או מיני קש ותבן להבדיל בין פניהם

ובין האבנים, ואם לא מצא דבר מבדיל בינו ובין האבן הולך למקום אחר ומשתחוה או שוחה על צדו ומטה כדי שלא ידביק פניו באבן.

29. שולחן ערוך יורה דעה הלכות אבילות סימן ת סעיף א

שבת אינו מפסיק אבילות ועולה למנין שבעה, א] שהרי קצת דיני אבילות נוהגים בו, ב] דהיינו דברים שבצינעא שהם: תשמיש המטה ורחיצה. א אבל (א) דברים שבפרהסיא (לא), דהיינו להסיר עטיפתו, ב (ג) ודוקא כשהוא מעוטף עטיפות ישמעאלים כמו שנתבאר לעיל סימן שפ"ו, אבל קצת עטיפה שנוהגים בקצת מקומות כל ל', אין צריך להסיר בשבת, הואיל ויש לו מנעלים ברגליו (מהרי"ו סימן ה'), ד] וללבוש מנעליו, (ב) ולזקוף המטה מכפייתה, ושלא ללבוש בגד קרוע, אלא מחליפו, ואם אין לו להחליף ג מחזיר קרעו לאחוריו; ות"ת הוי דבר שבצינעא, ד <א> אבל לחזור (ג) הפרשה, כיון שחייב אדם להשלים פרשיותיו עם הציבור, הוי כקורא את שמע ומותר. ואם קראו את האבל לעלות לתורה, צריך לעלות, שאם היה נמנע היה דבר של פרהסיא; ורבינו תם היו קורים אותו בכל פעם שלישי, ואירע בו אבילות ולא קראו החזן, ועלה הוא מעצמו ואמר כיון שהורגל לקרותו שלישי בכל שבת, הרואה שאינו עולה אומר שבשביל אבילות הוא נמנע, והוי דברים של פרהסיא. (וכן אם הכהן אבל ואין כהן אחר בבהכ"נ, ד) מותר לקרותו; אבל בענין אחר, (ה) אסור (הגהות מיימוני פ"ג מה"א).

30. פתחי תשובה יורה דעה סימן ת ס"ק א

דברים שבפרהסיא - עי' בתשו' גבעת שאול סי' ע"ב שכתב דמה שנוהגים העולם בע"ש תוך ז' ימי אבילות לישיב על כסא וספסל וללבוש מנעלים תיכף אחר חצות היום מפני כבוד שבת טעות הוא וראוי לכל בעלי תורה למחות ולגעור באותם אנשים המקילים בדבר זה ולבטל מנהגם ע"ש ועי' בשו"ת שיבת ציון סי' סמ"ך שכתב דאבל בע"ש משעה שהקהל קבלו עליהם שבת דהיינו באמירת ברכו פסק דין אבילות דאז הוא הכנסת שבת וכן נוהגין שהאבל עומד בע"ש למנחה בחליצת מנעלים חוץ לבהכ"נ וקודם שמתחיל החזן ברכו קוראים להאבל שיכנוס ונועל מנעליו וכל זה אם האבל דר במקום שמתפללין בצבור והיחיד נגרר אחר הצבור אבל אם האבל דר במקום שאין שם מנין עשרה ודאי שאין האבל רשאי להקדים לקבל עליו שבת בעוד היום גדול כדי לפטור עצמו מדיני האבילות ואף שהוא נוהג בכל שבתות השנה להוסיף הרבה מחול על הקודש אפ"ה בע"ש שבתוך האבילות אינו רשאי להסיר מעליו חיוב דיני אבילות קודם זמן מנחה קטנה שהוא ב' שעות ומחצה קודם הלילה אבל מזמן מנחה קטנה רשאי להקדים ע"ש:

31. שולחן ערוך אורח חיים הלכות יום הכפורים סימן תריד סעיף ב

אסור לנעול סנדל או מנעל (ג) של עור, אפילו (ד) קב הקיטע וכיוצא בו, אפילו של עץ ומחופה עור, אסור; (ה) <א> אבל של גמי או של קש, * (ו) או של בגד או של שאר מינים, (ז) מותר * אפילו לצאת בהם (ח) לרשות הרבים. (ג) ומותר לעמוד על כרים וכסתות (ט) של עור, ד ומ"מ המחמיר תבא עליו ברכה) (מרדכי דיומא ותה"ד סימן קמ"ט).

32. הליכות שלמה מועדים ה"ז

מנעלים שאינם של עור, אע"פ שהם נוחים ביותר, המנהג לילך בהם לכתחילה. הערה שם - כיון שאנו כאיסטנסיים לענין זה, לא נהגין חומרא בדבר.

33. בראשית פרק כד פסוק סה

ותאמר אל העבד מי האיש הלזה ההלך בשדה לקראתנו ויאמר העבד הוא אדני ותקח הצעיף ותתכס:

34. שולחן ערוך אבן העזר הלכות קידושין סימן נה סעיף א

הארוסה, אסורה לבעלה מדברי סופרים, כל זמן שהיא בבית אביה; והבא על ארוסתו בבית חמיו, מכין אותו מכת מרדות. ...

אפילו אם קדשה בביאה, אסור לו לבא עליה ביאה שניה בבית אביה, עד שיביא אותה לתוך ביתו ויטייחד עמה ויפרישנה לו, ויחוד זה הוא נקרא כניסה לחופה, והוא הנקרא נשואין בכל מקום. והבא על ארוסתו לשם נשואין, אחר שקידשה, משיערה בה, קנאה, ונעשית נשואה והרי היא כאשתו לכל דבר, וצריך לברך ברכת חתנים בבית החתן קודם הנשואין. הגה: וי"א דחופה אינה יחוד, אלא כל שהביאה החתן לביתו לשם נשואין (כ"כ הר"ן בשי"א ריש כתובות). וי"א שהחופה היא שפורסין סודר על ראשם בשעת הברכה (הב"י הביאו). וי"א דחופת בתולה משיצאה בהינומא; ואלמנה, משנתייחדו (תוספות פ"ק דיומא). והמנהג פשוט עכשיו לקרות חופה מקום שמכניסים שם יריעה פרוסה על גבי כלונסות, ומכניסים תחתיה החתן והכלה ברבים, ומקדשה שם ומברכין שם ברכת ארוסין ונשואין, ואח"כ מוליכים אותם לבית ואוכלים ביחד במקום צנוע, וזהו החופה הנוהגת עכשיו.

35. חלקת מחוקק סימן נה ס"ק ט

(ט) והמנהג פשוט עכשיו לקרוא חופה וכו' - עיין בב"ח שאנו נוהגין כדברי כולם ובבוקר כשמכסין ראש הכלה זה הינומ' ונקרא חופה לדעת התו' עיין עליו מ"ש בזה ומ"מ נראה פשוט כל זמן שלא נתקדשה אין חופה קונה קודם הקידושין רק כשנתקדשה נקראת למפרע נשואה לדעת התוספת ולדעת שאר הפוסקים לא נגמרו הנשואין עד שמתייחדין יחד אחר החופה ואוכלין שם במקום צנוע: